

Paris, 28 iunie 2001

“Despre Pleșiță”

“Despre Pleșiță” am scris, primul, în februarie-martie 1978 - și a apărut în traducere franceză, în 1979, în volumul de mărturii **«Culoarea curcubeului»** (în limba română a fost tipărit la Humanitas, în mai-iunie 1990 și, imediat după scoaterea în librării, a fost retras, depozitat, apoi topit - prin lucrarea prietenului meu, filosoful Gabriel Liiceanu).

Am publicat încă în martie 1977 - deci pe când eram liber-și-încercuit în Drumul Taberii și adunam semnături pe Apelul nostru cerînd respectarea drepturilor omului ; revista germană *«Der Spiegel»*, italiana *«Europeo»* au publicat fragmente din “Jurnal de iarnă” - pe care l-am inclus în volumul de mărturii **«Cutremurul oamenilor, '77 - Culoarea curcubeului»**.

Atunci (înainte de 1 mai 1977) nu-l cunoșteam pe Pleșiță. Nu auzisem de el. Nu-mi imaginam că există un astfel de om purtînd numele : Pleșiță...

Ei bine, un astfel de om - în ciuda mea, a părerilor, a vrierilor mele - exista! Ba chiar era general și comandant-șef al Securității. M-am convins de realitatea sa în ziua de 1 aprilie (!), imediat după prînz : arestat, transportat la Rahova, prima persoană cu care am intrat în contact - direct și contondent - a fost un civil : s-a năpustit la mine, îngălînd limba română chiar mai cizmărește decât Ceaușescu. Timp de o lună de zile n-am știut cum îl cheamă, deși îi întrebam mereu pe anchetatori : «Cine e domnul în civil care a avut onoarea să mă bată în ziua de 1 aprilie?». Am aflat, după 1 mai, de la colonelul Vasile Gheorghe că poartă numele : Pleșiță Nicolae, că e general, că e șeful Securității și că “e un tovarăș foarte bun la suflet, un om care-ți vrea numai binele”

Constatasem, încă înainte de a ști ce hram poartă și al cui tată este și cât de bun-la-suflet, în acea zi de 1 aprilie; aveam să aflu, în zilele următoare ce înțelegea el prin “a vrea binele cuiva...” După liberare, după exilare, “impresiile” au devenit certitudini, confirmate de Ion Negoitescu, Ion Vianu, Vlad Drăgoescu, Ion Ladea, Vlad Georgescu... - apoi de minerii din Valea Jiului, din august '77 - cum și cât și pe unde le vroise și lor numai binele (printre câte mii, alții?) generalul de Securitate Nicolae Pleșiță.

Mai știusem - de la securistul predat francezilor în 1981, Matei Hirsch-Haiducu-Monsieur Z.-Forrestier-Etc. și de la polițiștii francezi : acest Pleșiță era comanditarul (românește : năimitorul) arabilor care atentaseră la viața Monicăi Lovinescu, la Paris, în 18 noiembrie 1977. A doua zi, 19 noiembrie - la București - eram convocat la *«ei»*, la Ministerul Securității aflat în clădirea Senatului, pe Cheiul Dâmboviței : peste încă o zi, în 20 noiembrie, urma să plec, cu soția și copilul, în Franța, cu o viză turistică... Printre alte avertismente («că cum se te comporți, c-adică să nu scrii, domle, că ce și cum, p-aicea, pă la noi, dă să nu dăunezi statului nostru și partidului nostru...»), mi-a mai zis: ca să nu cred eu că Organul glumește : de cum voi ajunge la Paris (a doua zi, în 20 noiembrie), o să am “un mic semn” de la ei, că Mîna Securității e lungă și că ne ajunge oriunde ne-am ascunde... “Micul semn” pe care l-am decriptat, de cum am ajuns pe aeroportul Orly : Monica Lovinescu nu venise cum ar fi dorit, fiindcă, “alaltăieri” (vineri 18 noiembrie) fusese bătută îngrozitor de “necunoscuți” ; scăpase cu viață doar pentru că în acel moment trecea pe-acolo poștașul, deci agresorii fugiseră. Atunci mi-am zis, am zis în jur, am repetat la conferința de presă : agresarea sălbatică a Monicăi

Lovinescu nu putea fi decât “opera” Securității. Am re-repetat avertismentul lui Pleșiță din seara zilei de 19 noiembrie, la București (atunci i s-a auzit pentru prima oară numele, în Occident), cel cu “Mâna Securității care este lungă”.

În afară de responsabilitatea în atentatul la viața Monicăi Lovinescu, în 18 noiembrie 1977 (în alte interviuri se lauda că el este autorul-imoral, acum aruncă vina pe Pacea...), Pleșiță Nicolae este vinovat de:

- Înjunghierea lui Emil Georgescu, jurnalist la Europa liberă ;
- Explozia clădirii Europei libere de la München (soldată cu victime) ;
- Tentativele de :

a) otrăvire a copilului meu, Filip, prin “o refugiată politică în Germania”, care ne venise în vizită, în 1978;

b) răpire (de două ori) a copilului de la grădinița de pe rue Manin, de către “une dame en rouge” cum ne comunicase directoarea - care damă-în-roșu se prezentase ca o prietenă a casei, explicînd că noi, părinții suntem reținuți la un congres (!), deci să-i încredințeze ei copilul...;

- Alarma-cu-bombă care ne sabotase, în decembrie 1980, la Madrid, conferința de presă cu drepturile omului în România ;

- “Coletele explosive”, din februarie 1981, expediate de la Madrid și care i-au rănit pe Nicolae Penescu și pe Șerban Orăscu - însă pe mine “Hrușciiov în spaniolă, tipărit la Moscova” nu m-a atins, fiindcă doar am întredeschis cartea - însă l-a rănit pe șeful echipei de artificieri ai Parisului, Calisti;

- Tentativa de otrăvire (a mea) și de “lichidare - oricum” a lui Virgil Tănase, din primăvara anului 1981 - prin securistul de mulți ani stabilit în Franța, pseudonimul Haiducu ;

- Proiectul de a-l agresa pe Virgil Ierunca, dezvoltat de securistul Bistran, predat poliției germane...

Legăturile lui Pleșiță cu “Carlos” nu mai constituie un secret, însă noi , încă înainte de decembrie 89 îi bănuiam, printre executanții “Salutărilor de la București”, pe membrii “echipei Carlos-Șacalul”.

Numai pentru cele înșirate mai sus Pleșiță-Ploșniță Nicolae ar fi trebuit găzduit după gratii - acolo să-și scrie memoriile de “patriot” - corectez : să le dicteze altui mare-român : “Profesorul Dan Zamfirescu”, fiindcă în afară de semnătură, tovgeneralul nu este în stare să deseneze pe hârtie și alte “semne”.

Acum câțiva ani fusesem revoltat de interviurile date de această jivină analfabetă, arătanie-necuvântătoare unor publicații securiste-acoperite (ca ‘Adevărul-Scînteia, Lumea’ și derivatele ei). Ceea ce scotea pe nări generalul Pleșiță nu se deosebea, în esență, de ceea ce scotea pe urechi căprarul Pelin - subordonatul lui I.C. Drăgan la “antena” de la Milano - prin Cărțile Albe.

Tristețea : nu ceea ce «*mințea*» Securitatea (a cărei vocație, pe lângă reprimare sălbatică, este să mintă, să provoace diversiuni, «*să dezinformeze*» - nu are ea o Secție de Dezinformare?), ci, vai, ceea ce lua drept adevăr boul - corectez : oiul (masculul oii) - de cititor român. Acela care, chiar dacă știa - cum să nu știe, doar trecuse și el, sau măcar ta-su, prin labele Spurcatului Organ !- de frică, nu numai că repeta cu glas, în jur, “varianta” Securității (uneori despre sine însuși) - dar cu timpul a ajunsese să creadă în Adevărul ‘Scînteii’ ; în Adevărul Editurii Vremea (prin «*Memorialul Ororii*») ; în Adevărul «*Cărții Negre a comunismului*», cu «*Addenda*», falsificatoare a istoriei contemporane, varianta aranjată de cvadriga Blandiana-Liceanu-

Onișor-Rusan ; în Adevărul **Lexiconului Negru** clocit-ouat la Humanitas, în Adevărul lui Brucan, în Adevărul lui Pleșiță, în adevărul lui Pleșu, prin «*Dilema*», adevărul lui Buzura, prin Fundația Securistă Cîndia și, încheind cercul : în Adevărul Cărților Albe ale Securității...

Am citit și eu “cartea lui Pleșiță” - mi-a împrumutat-o Cicerone Ionițoiu. Remus Radina, aflat de față, s-a arătat indignat de faptul că Pleșiță se laudă, în carte că mi-a dat un pumn, de mi-a strâmbat gâtul...

Acum citesc în «*Lumea Liberă*» din New York un text în care Cristian Ioanide îl ironizează pe Nicolae Pleșiță care zice că îmi împrumutase o carte de Breban - pe care nu i-o mai restituiesem...

Iată cum doi oameni de bună credință, avizați și care îmi citiseră mărturiile în care descriam “relațiile” mele cu Pleșiță, iau de bune anume afirmații (adevărat : de mică importanță) ale Securistului Suprem relative la deceniile 70 și 80, arătîndu-se indignați doar de nerușinarea de a se lauda cu... pumnii pe care-i dăduse ; amuzați de “întâmplarea” cu cartea lui Breban - împrumutată mie și nerestituită.

Nu aveam de gând să scriu despre “cartea lui Pleșiță” - ce să-i răspund: că ba a mă-si? Să mă apuc să puric textul ei? - ar fi fost necesar să subliniez cu roșu absolut toate zisele generalului - fiindcă întreaga “carte” este o impostură, o minciună : «*o operație de intoxicare (am mai spus : o Carte Albă a Securității)*».

Pentru că mi s-a ivit prilejul, așa, ca să ne distrăm (vorbă să fie!), iată «**adevărul meu**» în legătură cu :

- “Pleșiță se laudă că mi-a dat «**un pumn**» (subl. mea), de mi-a...”

Aici Pleșiță minte... cantitativ : nu “un pumn” mi-a dat, ci... “mulți, domnule” - nu i-am numărat ; și palme - nici lor nu le-am ținut socoteala ; și lovituri de picior (pe când eu mă aflam pe jos, răsturnat de câte o lovitură de pumn sau îmbrîncit) ; mi-a zmlus barba, în mai multe rânduri ; mi-a făcut figura cu “frînge-gât” și “rupe glezne” - le cunosc prea bine cei care au trecut prin etichetele securiștilor... - tăvăleală care a durat cam un ceas ;

- Pleșiță se laudă că mi-ar fi «*împrumutat*» (subl. mea) cartea lui Breban «**Îngerul de ghips**» - pe care... nu i-aș fi restituit-o.

Aici Pleșiță nu se laudă, ci vorbește în dodii (bine reglate / ca la Securitate). Am ajuns să cunosc “stilul de lucru” al textelor securiste menite să semene confuzie, să provoace discordie : îl știu din cele semnate de Eugen Barbu, V.C. Tudor, Dan Ciachir în ‘*Săptămîna*’ dinainte de decembrie 89; din textele publicate în presa din exil de René Theo în ‘*BIRE*’, de Emilian, Ion Pantazi, Vladimir Boutmy, Ovidiu Vuia (nu Octavian!), de Lozovan, la ‘*Stindardul (Românilor)*’, de Burlacu, de Manolii - pe unde apucau, mai des prin foi volante... [acum, după 23 ani, aflu cine răspândea “informația” că am fost secretar de partid la Uniunea Scriitorilor, că îi conduceam pe editorii și pe jurnaliștii occidentali prin țară, că mi-aș fi ratat cariera doar pentru că, la un chef la Athénée Palace /!, aș fi zis ceva de rău de Zaharia Stancu : “un român din Germania” care vrea să publice în presa din România aceste “dezvăluiri” sub numele acoperit (nu : sic! sic!, ci : sec! sec!) de “Viorel Ionescu” - Trăiască Viorelei din Germania, fie ei și Romani : tot “în slujba Securității” lucrează] ; din proza lui I.C. Drăgan, din “studiile” lui N. Baciuc, din “opiniile” lui Paul Dimitriu, din interviurile lui Virgil C. Gheorghiu, din

“analizele” lui Govora ; din derapările semnate : D. Bacu, Halmaghi, Crețu și alți legionari care ascultau glasul Domnului prin Anania și Plămădeală, camarazi de-ai lor (credeau ei), pe mine tratându-mă de bolșevic și de jidan (în perfectă sincronie cu niște domiciliati în Tel Aviv - aceia mă făceau antisemit, fascist, chiar “legionăroi”); în chestiunea “bărbii zmulse”, parcă s-ar fi înțeles între ei : “I-a zmulș și lui câteva fire din barbă - dar nouă nu numai barba ne-o zmulseseră...”, fără a gândi ce rosteau : eu depuneam mărturie despre ce mi se întâmplase, nu în anii 50 - despre acel timp scrisesem câteva cărți, printre care «**Gherla**», iar ei ce scriseseră ? : cereri pleacăniuniste, începînd cu “iubite Tovarășe Ceaușescu”?, note informative pentru uzul a ceea ce, azi, ei îi spun cu seninătate : «*fosta* Securitate”? - ci despre anul 1977, atunci când “martirii neamului”, cunoscători ai închisorilor de sub Gheorghiu-Dej suflau și în iaurt, colaborînd de zor cu “Securitatea națională”, ce să mai vorbim de patriotică, a lui Ceaușescu, a lui Pleoșniță, fie în țară, fie în exil...

“Omul” (cu o mare?, unde ești, Manolescule, să-l omēzi și pe generallul-sec’, nu doar pe secretarul-gen’) și care numai bine mi-a vrut... pretinde că mi-a împrumutat o carte a lui Breban pe care nu i-am restituit-o.

Afirmația conține un «**neadevăr**» (vedeți : nu am spus : minciună nerușinată) ; și o «**diversiune**».

Neadevărul : «**Îngerul de ghips**» (titlu indicat de știutorul de carte, de iubitorul de literatură, securistul Pleșiță) a apărut în 1973 - am fost prezent, cu soția, la lansarea sabotată de Partidul cu pricina, drept care nu-i veniseră prietenii apropiați : Ivăsiuc, Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Baltag, ci doar “mărunței” ca mine, ca Mazilescu, Mălăncioiu, Turcea, Robescu... Desigur, dacă spun că în 1973 nici nu auzisem de Pleșiță, aș rosti o prostie, pentru că, la urma urmei, este vorba de carte, care durează, deci Pleșiță mi-ar fi putut împrumuta «**Îngerul...**» cu patru ani mai târziu, când am făcut cunoștință... Or : ca în bancurile de la radio Erevan cartea în chestiune era, nu «**Îngerul...**», ci «**Bunavestire**» - la care am să mă întorc, după ce voi arăta :

Diversiunea : Pleșiță folosește : “i-am împrumutat”... Or, pentru ca X să împrumute lui Y o carte este neapărat necesar ca X și Y să se afle pe poziții de egalitate - dacă nu... socială, nici intelectuală, atunci sigur : carcerală. Un caraliu (unde mai pui : Șeful Suprem al lor) nu poate “împrumuta” o carte unui deținut, unui reținut, unui “bandit” pe care-l rupe în bătai, la anchetă, în Abatorul MAI de pe Calea Rahovei.

Adevărul este “nițel altul” : după cum poate verifica oricine în volumul meu «**Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor**» în capitolul XIII intitulat “MINISTRUL” - citez :

“Între timp ministrul venise [în biroul de anchetă, nota mea din iunie 2001] cu un exemplar din Balzac tradus de Ana - apăruse [în primele zile ale lunii mai 1977 - nota mea]. Apoi cu un exemplar din «Bunavestire» a lui Breban - apăruse și acesta. /I-am cerut-o, s-o văd, s-o pipăi, s-o miroș. Pe prima pagină Breban scrisese o lungă dedicație Tovarășului Ministru Nicolae Pleșiță și Doamnei Sale Ioana (sau Ileana? Maria?) și încă multe alte cuvinte./ Târziu, târziu am fost coborît la celulă. Ministrul mi-a dat voie să iau cu mine cartea tradusă de Ana” - am încheiat citatul.

Povestea cu «**Bunavestire**»- iat-o : editarea cărții era mereu amânată. În februarie (1977) când îi propusesem autorului să facem ceva împreună (nu un copil - ci un protest - de pildă împotriva tergiversărilor în legătură cu o carte

a sa), Breban mi-a cerut un răgaz-de-gândire - vezi primele capitole ale aceluiași volum : «**Culoarea...**» Nu am făcut nimic împreună, el nu a semnat Apelul nostru, însă... (am aflat abia după 1900, dintr-un interviu dat de Cornel Burtică) Breban a umblat pe la mai-marii partidului (și, desigur, ai Securității - altfel de ce i-ar fi dat o carte cu dedicație lui Pleșiță?), formulând amenințarea : ‘**Dacă nu i se publică Bunavestire, el semnează Apelul lui Goma !**’ Se vede că acest șantaj (deloc imoral, ba chiar... curat-cultural) a avut efectul dorit. **Bunavestire** a, în sfârșit, apărut !

Ca să rezum în maniera Radio-ului Erevan :

Nu a fost vorba de «**Îngerul de ghips**», ci de «**Bunavestire**» ; nu mi-a împrumutat-o - ci mi-a arătat-o ; nu putea fi vorba de “nerestituire” a unei cărți împrumutate, eu fiind un arestat-anchetat(-încarcerat), nu prieten cu Securitatea ca Dan Zamfirescu, Daicovici, Coposu, Constantinescu, Diaconescu, Zoe Petre, Pleșu, Breban.

Concluzie ? Niciuna - privind “cartea lui Pleșiță”. Aș zice : o asemenea “carte” n-avea decât să apară - cu condiția... să nu fi fost scrisă (de către persoana alfabetizată - dar analfabetă moral : Viorel Patrichi). Nu există vreo contradicție în ceea ce am spus - fiindcă:

Nu-l blamez pe un M. Pelin că a fabricat Cărțile Albe: putoarea de securist a făcut ceea ce face o putoare de securist : după ce ne-a chinuit patru decenii, încearcă să ne îmbrobodească, să ne mintă, să ne dezorienteze, să ne învrăjbească...

...dar îl acuz pe un Nicolae Manolescu, cel care l-a crezut pe Iliescu “om cu o mare” și, după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), i-a luat un interviu legitimator, spălător de păcate ; cel care a publicat “dosarul de Securitate” al suprașefului Securității din acel moment, Clytorindicul Gelu Voican-Sturdza, sub forma unei “Scrisori către Paul Goma”, în ultimele trei numere ale «*României literare*», decembrie 1990 ; cel care, în campania declanșată de Monica Lovinescu împotriva lui Ion Caraion, a luat drept adevărate aiurelile unei țapoape isterice (cea care a iscălit volumul «**Această dragoste care ne leagă**»), rezemate “documentar” pe... un interviu al lui Pelin; apoi în campania inițiată doar de el singur, Manolescu, prezentînd «**Dosarul Caraion**», l-a luat alături, nu doar tipografic, în revistă, ci și în inima sa (ce mai conta un Pelin, acolo unde se culcușise deja imundul C.T. Popescu de la Scînteia-Adevărului!) pe același securist dezinformator Pelin - însă de acea dată l-a bătut Dumnezeu : a atribuit o scrisoare a lui Caraion adresată lui ‘*Virgil*’ Ierunca, or ea fusese adresată lui ‘*Virgil* Vasilescu’...

Nu-l mai blamez nici pe Dan Zamfirescu (individul pe care îl încondeiasem în cartea pomenită, «**Culoarea...**», scrisă în 1978, dar consemnînd “istorii” din 1968, 1975...- și unde îl arătam, nu ca pe un turnător ordinar, ci ca pe un... ‘*securiitor*’) - fiindcă a prefăcut “cartea lui Pleșiță”;

Dar pe realul autor al opului : Viorel Patrichi, da. El merită, nu doar dezaprobarea, ci dezgustul, scârba tuturor celor care au cunoscut “binele” Securității...

În capul Fiilor Mioriței dăinuie o asemenea ceață, încât, doar la cinci luni de la “revoluție”, Miciei Patriei Române l-au votat pe bolșevicul Iliescu (la 20 mai 1900) ; un deceniu mai târziu, deși Iliescu avea sânge pe mâini, l-au re-votat! La îndemnul isteric, inconștient, cretin - al deșteptîlor nației : Doina

Cornea, Doinaş, Blandiana, Adameşteanca, Manolescu, Patapievici, Pleşu, A. Cornea, Oişteanu, Pruteanu şi alte creaturi.

Fii Oii (în zilele cu soţ : ai Vacii Tricolore), altfel zis : Românii din moşi-strămoaşe sunt ferm-convinşi că ei sunt cei mai deştepti şi mai şmecheri dintre Thraci:

L-au re-ales pe bolşevicul Iliescu (în Anul Dracului, 2000), doar ca să-i dea timp să se compromită definitiv...

...Gândire de-slănină cunoscută de acum treizeci de ani, când lumina-lumii Fănuş Neagu (de necrezut : trăia şi pe timpurile acelea !) era de părere că trebuie ales Eugen Barbu ca preşedinte al Uniunii Scriitorilor... «Ca să-i dăm timp să se compromită - după care cade singur...»

“Tactică” de o nesfârşită subtilitate - care mă trimite la anecdota arhicunoscută, dar pe care o repet :

Un explorator european în Africa este capturat de canibali : înainte de... masă, a i s-a anunţat “programul” : după ce va fi omorât, fript, mâncat, i se vor curăţa oasele, din care vor face fluere ; din ţeastă vor confecţiona o cupă - iar din piele, o bărcuţă cu care se vor plimba, seara, pe apele fluviului alăturat... Albul, resemnat, cere să i se îndeplinească ultima dorinţă : să i se dea o furculiţă... Canibalii aveau, de la precedentii mâncaţi, lucruri rămase, printre ele şi o furculiţă. Când cel condamnat la frigare se vede cu arma în mână - ce face ? Îşi găureşte burta cu lovituri rapide, puternice (cu efecte... cvaduple) de furculiţă, strigînd, victorios:

«Uite ce fac eu cu barca voastră împruţită : o scufund de pe-acum!»

Gândirea şmecherească a Românului îl consolează de ne-primirea în Comunitatea Europeană şi în NATO. Nu doar Ilieştii, Constantineştii, Re-Ilieştii îşi zic :

«Până la urmă tot îi tragem în piept pe boii de occidentali ; să vedem dacă mai au ei tăria aceea să ne refuze încă o dată !»

Iar asta face trimitere la altă anecdotă, privind concepţia Țiganului despre bătaie şi viaţă : după fiecare palmă primită zice : «Ai tu inima aia să-mi mai dai o palmă?» - şi o ţine aşa, cale de multe... ; şi-ndesate.

Concluzia mea : Nu iese România din groapă, nici chiar cu ajutorul Regelui Mihai, anexat lui Iliescu, lui Teoctist ; nu intră România în NATO, câtă vreme Caraman, Măgureanu, Pleşiţă - şi tot neamul lor - se află, nu doar în libertate, ci la afacerile ţării. Nişte românaşi fără memorie, fără inteligenţă normală, fără conştiinţă îşi imaginează că dacă ei scriu, în «*România literară*», în «*Literatorul*», în «*22*», în «*Contemporanul*» : “fosta Securitate”, Spurcata Organă încetează fulgerător de a exista (asta fiind o gândire magică, primitivă), însă Occidentalii nu l-au uitat pe Caraman ; nici pe Pleşiţă...

Oricât am zice, ca proasta : «Dumnezeu e cu noi...», nici El nu poate face mare brânză din nişte creaturi care găuresc barca duşmanului - ciuruindu-şi burta.

Concluzia concluziei : Noi, Românii l-am meritat pe Ceauşescu - altfel l-am fi suportat ? L-am fi lăudat ? L-am fi regretat ? Şi i-am meritat pe Iliescu, pe Constantinescu, pe Văcăroiu, pe Ciorbea, pe Pleşu, pe Adrian Păunescu, pe Diaconescu, pe V.C. Tudor, pe Quintus, pe C.T. Popescu, pe Dolănescu, pe Coposu, pe Băsescu ; îi merităm din plin pe Brucan şi pe Măgureanu.

Dar mai vârtos, îl merităm pe Pleşiţă.

Paul Goma